

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

ג א מ"י פ"ח מהלכות
גולה ואבדה ה' יג
סמוע ענין עד טו"ט ח"מ
כ"י סה סעף ו וסעף ז:
גא ב מ"י טס ה' יב וף
אס שניה מודים
דחיישינן לקטניה וע"ש
נמ"מ:
גב ג ד טו"ט ח"מ כ"י
סה סעף טו:

רבינו הגנאל

לקיימו יחלוקו המודה
בשטר שכתבו א"צ לקיימו
ואין הלכה כמותו אדם
שמצא שטר שכתוב בו
קיום ב"ד לא יוציאו
עולמית חיישינן שמה
פרוע הוא דברי ר' ר'
דמוקד לבני דחד לא
יזיזי וחכ"א הרי [הוא]
בזקתו וכ"ש המוצא
שטר שאין בו קיום שלא
יבצאו עולמית דחיישינן
שמה כתב ללות ולא
לוה: אמר ר"א מחלוקת
בשנתן אדוקין בתופס
ובתורף וכו' ור' יוחנן
אמר לעולם חולקין והאי
דקאי תורף בנייהו ואציג
דמוקד לבני דחד לא
חיישינן אלא חולקים. פי'
תורף כדתנן בפרק כל גט
שכתב שלא לשם אשה
כו' הכותב תופסי גיטין
צריך שיניח מקום שם
האיש והאשה ומקום הזמן
שטר מלוה צריך שיניח
מקום המלוה ומקום הלוח
ומקום המעות ומקום הזמן
זהו תורף והשאר תופס
וזה שאמרו חולקין בשטר
לא שיחתכמו כו' זה הפסד
הוא אלא דמי חולקין
ושלקינן וטרינן בה טובא
ואסיקנא הכי מהא דתנן
היו רוכבין על גבי בהמה
או א' רוכב וא' מנהיג וכו'
עד ויחלוקו הכי נמי דפלגי
הא אין למדין משיטה אחרונה ולכן
לה ממש בשלמא בהמה
שטורה תזיא לבישוא אלא
בהמה טמא אפסודה אלא
לדמי וכן הלכה. ואם היו
שנים אדוקין בשטר זה
בתורף זה בתופס ו'
בשלמא שם המלוה הלוהו
והמעות יתכן לעמוד הן
בכשי ואחר כך אם אבד
השטר אין חוששין לו
אלא הזמן שרוצה להיות
בידו לטורף ממשעבדי
שענין כמה שיה שטר שיש
בו זמן ויש לו לגבות
במשעבדי דבאין ללוה
נכסים בני חורין ויש בו
זמן טורף ממשעבדי ואם
אין בו זמן אבד ממונו
ומה שעולה בה השומא
שקיל מי שהתורף בידו
וכן הדין. ור' יוחנן לא
חלק אלא בזמן שהתורף
במצע אבד בזמן שיה
תופס בתורף וזה בתופס
לא חלק שדמי כל השטר
למי שבירו התורף והדין
כאשר פירשנו ולדברי
הכל כל דבר שאם יחלק
יפסד שמיך אותו ברמים
וחולקין ברמים כדתנן בפי'

ד) נגמ' אהא לשיך ואלוי
דכינו העניק מלן כפי
התקנה לקמן בסמוך.
ז) נראה דל"ל זה נוטל תופס
זה נוטל תורף ומתקן י"מ
משום הזמן דנשלמא וכו'.

מאי שנא ליד דיין. לטפריס דגרסי בשנויא והיכי דמי כגון דכמוצ
ציה הנפק השתא לא ידע דנפל ליד דיין דהיינו הנפק אלף
סבור דהיינו שהדיין מנאלו ולכן צעוי מאי שנא דיין מאיש אחר
ולטפריס דלא גרסי צטר הכי והיכי דמי כגון דכמוצ ציה הנפק
ידע שפיר השתא דנפל ליד דיין היינו
שכתוב צו הנפק ומיבעיא ליה מאי
שנא כמוצ צו הנפק דלא יוציאו
לעולם הלא אם אין כמוצ צו הנפק
נראה דכ"ש הוא שלא יוציאו עולמית
לזיה ומשני דלא מיבעיא קאמר:
בזמן שהבעל מודה יחזיר אאשה.
דלא חיישינן לקטניה וליכא
למיחש שמהא כמוצ צניסן ולא נשא
עד תשרי ו' דמנה ומאחזים משמעבדי
מן האירוסין אף בלא כתובה דאירוסין
קלא אית להו ולקודם אירוסין ליכא
למיחש דכתב לה ותוספת נמי לאציי
דלמר עדיו צתמוני זכין לו א"ש
ור' אסי יעמיד כשהקנה לה:
דחיישינן אשתו בתובתה. וכללו
איפוך לא מלי לאוקמא
דכ"י יוסי חייש לשמי כתובות דא"כ
עודה תחת בעלה אמאי יחזיר לאשה
כשאין הבעל מודה:
מחלוקת. פרש"י דהיינו יחלוקו
דקאמר רש"י והדין
עמו שלא רצה לפרש פלוגתא דכ"י
ורש"י ג' משום דהיכי קאמר אכל אחד
דאוק בטופס כו' משמע דהתם לא
פליגי זה אינו דגם שם אם אינו
מקיים לא שקיל לרבי מדי:
דאית ביה זמן במה שוה. פרש"י
דמעוה ולוה ומלוה לא
שיימינן דכתיבי נמי צשיטה אחרונה
צטופס והוא עיקר דתנן (ב"ב דף קס"ה):
כמוצ צוין מלמעלה מנה כו' ומימה
הא אין למדין משיטה אחרונה ולכן
שעין חזרת השטר וממני דכמוצ
למעלה מנה לא מיירי צשיטה אחרונה
וגם פי' דבעדים לא שיימינן דרש"י ג'
אית ליה מודה צשטר שכתבו אין
כריך לקיימו ופירושו תימה דאם
כשז אותו שאינו תופס עדים כאילו
יש לו שטר בלא עדים א"כ לרש"י ג'
נמי לא א"ש דנהי דסבר דאין כריך
לקיימו מ"מ כשאין כלל עדי חתימה
פסול ועוד כמה עדיף תורף מטופס
כך השטר פסול בלא טופס כמו בלא
תורף דאם נמחק אפי' שיטה אחת
מן השטר הוא פסול אלא ודאי יש
לומר דכמה שהשטר נפסל אין שמין
דכן שוה כשטופס שיטה אחת מן
הטופס כמו תופס ליה ומלוה ומעוה
ועדים והשטר אינו כשר בלא זה כמו
בלא זה אכל זמן שהשטר כשר בלא
זמנו שמין כמה שוה וצירושלמי איכא
א"ר אלעזר הכל הולך אחר מי
שתפוס עדים ופליג אגמ' שלנו דמוכרי
זמן וסוצר דעדי מסירה כרמי

והשטר כשר בלא עדי חתימה ושמינן כמה שוה שאין כריך לחזור אחר עדי מסירה ולית ליה ההוא לישנא דג"פ (ב"ב דף ק"ט). דסבר רש"י ג' עדי חתימה כרמי: **יך וך וך וך** נמי דרמי. ואין חולקין את החוז כמו שכתוב צשטר אלף כמו ששוה לו למכור מזה יפרע החזי דאי לא תימא הכי אלף חזי החוז ממש גבי טעית מי חולקין ממש הא אפסודה ולא גרסי' לא דפסקינן לשטר דא"כ מה מציא מטעית ארצה טעית את שחכנו לשנים אין פסידא כל כך ואם יחמוך השטר לא ישוה לכלום ועוד דפשיטא הוא דלא יחלוקו השטר לשנים דאוקימנא לעיל פלוגתא דכ"י ורבי שמעון צן גמליאל צמודה צשטר שכתבו אלף דכפרישית:

מאי שנא ליד דיין. מאיש אחר: **הכי קאמר ואחר.** שאינו לא לזה ולא מלוה: **שמהא שטר שנפל.** כבר ליד הדיין. ומאי ניהו הך נפילה דכתיב ציה הנפק: **לא יוציאוהו מידו.** לא לזה ולא מלוה עד שיצא אליהו או עדים שראו מיד מי נפל: **לפירעון.** שמהא אמת טוען הלוה שפרעו: **ורבי יוסי לא חייש לפירעון.** דמאן דמהדרי ליה שטר פרוע לאלתר זיהיר ציה לקורעו ולא משהי ליה: **שהבעל מודה.** שלא נתן לה כתובתה: **אין הבעל מודה.** שאמר פרעתי ומידי נפל: **עודה סהם בעלה.** שלא גרשה: **יחזיר לאשה.** דלא עביד איניש ליתן כתובה קודם גירושין: **לרבי אהפסא.** מעוה לרורות או כספים מסר לה ליחוד כתובתה כשנשאה או לאחר מכאן שלא יטריחוה יורשים אס תתאלמן: **לעולם איפוך קמייתא.** ודקשיא לך דרצנן ארצנן לא תיקשי דטעמייהו דרצנן צכמוצה לאו משום דחיישינן לפירעון דמאן דפרע ואהדר ליה שטר לא לאלתר קרע ליה אלא משום דחיישינן לשמי כתובות שמה חזר וכתב לה כתובה אחרת שניה לאחר שנפלה זאת מידה. ואין הבעל מודה דקמני לאו צלומר פרעתי אלא צלומר אל תחזור לה שיש צידה אחרת ומזינא על יורשי שטר אחר שטר: **מהלוקס.** האי יחלוקו דקאמר ר"ש ג' [ב"ב] דמשמע חולקין צשוה. כך שמעתי משום ר' יתכן צ"ר מנחם ונראה צעניי: **ושניהם אדוקים צסורף.** כלומר או שניהם אדוקין צתורף. ומורף גילוי של שטר מקום הלוה והמלוה והמעוה והזמן תופס שאר כל לשון השטר: **זה נוטל כו'.** דמאי דתפיס דידה הוא דקמני לעילי זה נוטל עד מקום שידו מגעת כו'. ולקמן מפרש למאי מיבעי ליה: **ואפי' אחד אדוק כו'.** צתמיה: **והא תניא עד מקום שידו מגעת.** שלו: **דקאי סורף צי מלעי.** ומר אמר מדא ומר אמר מדא ולא פליגי: **לדמי מעלין צדמיס כמה תורף יפה מן הטופס: שטר דאית ציה זמן כמה שוה.** דתורף עדיף מטופס דאית ציה מקום הזמן דאילו שם המלוה והמלוה והמעוה כמוצין אף צטופס צלריך לחזור מעניינו של שטר צשיטה אחרונה והוא עיקר כדתנן (ב"ב דף קס"ה): כמוצ צו מלמעלה מנה ומלמעלה מאחזים מלמעלה מאחזים ומלמעלה מנה הכל הולך אחר התחתון אכל זמן לא מיהדר. ואי משום חתימת עדים דהוא תחת הטופס הא אית ליה לרש"י ג' מודה צשטר שכתבו אין כריך לקיימו והאי מודה שכתבו הוא: דחויא

דמינו יחלוקו המודה בשטר שכתבו א"צ לקיימו ואין הלכה כמותו אדם שמצא שטר שכתוב בו קיום ב"ד לא יוציאו עולמית חיישינן שמה פרוע הוא דברי ר' ר' דמוקד לבני דחד לא יזיזי וחכ"א הרי [הוא] בזקתו וכ"ש המוצא שטר שאין בו קיום שלא יבצאו עולמית דחיישינן שמה כתב ללות ולא לוה: אמר ר"א מחלוקת בשנתן אדוקין בתופס ובתורף וכו' ור' יוחנן אמר לעולם חולקין והאי דקאי תורף בנייהו ואציג דמוקד לבני דחד לא חיישינן אלא חולקים. פי' תורף כדתנן בפרק כל גט שכתב שלא לשם אשה כו' הכותב תופסי גיטין צריך שיניח מקום שם האיש והאשה ומקום הזמן שטר מלוה צריך שיניח מקום המלוה ומקום הלוח ומקום המעות ומקום הזמן זהו תורף והשאר תופס וזה שאמרו חולקין בשטר לא שיחתכמו כו' זה הפסד הוא אלא דמי חולקין ושלקינן וטרינן בה טובא ואסיקנא הכי מהא דתנן היו רוכבין על גבי בהמה או א' רוכב וא' מנהיג וכו' עד ויחלוקו הכי נמי דפלגי הא אין למדין משיטה אחרונה ולכן לה ממש בשלמא בהמה שטורה תזיא לבישוא אלא בהמה טמא אפסודה אלא לדמי וכן הלכה. ואם היו שנים אדוקין בשטר זה בתורף זה בתופס ו' בשלמא שם המלוה הלוהו והמעות יתכן לעמוד הן בכשי ואחר כך אם אבד השטר אין חוששין לו אלא הזמן שרוצה להיות בידו לטורף ממשעבדי שענין כמה שיה שטר שיש בו זמן ויש לו לגבות במשעבדי דבאין ללוה נכסים בני חורין ויש בו זמן טורף ממשעבדי ואם אין בו זמן אבד ממונו ומה שעולה בה השומא שקיל מי שהתורף בידו וכן הדין. ור' יוחנן לא חלק אלא בזמן שהתורף במצע אבד בזמן שיה תופס בתורף וזה בתופס לא חלק שדמי כל השטר למי שבירו התורף והדין כאשר פירשנו ולדברי הכל כל דבר שאם יחלק יפסד שמיך אותו ברמים וחולקין ברמים כדתנן בפי'

מאי שנא ליד דיין. מאיש אחר: **הכי קאמר ואחר.** שאינו לא לזה ולא מלוה: **שמהא שטר שנפל.** כבר ליד הדיין. ומאי ניהו הך נפילה דכתיב ציה הנפק: **לא יוציאוהו מידו.** לא לזה ולא מלוה עד שיצא אליהו או עדים שראו מיד מי נפל: **לפירעון.** שמהא אמת טוען הלוה שפרעו: **ורבי יוסי לא חייש לפירעון.** דמאן דמהדרי ליה שטר פרוע לאלתר זיהיר ציה לקורעו ולא משהי ליה: **שהבעל מודה.** שלא נתן לה כתובתה: **אין הבעל מודה.** שאמר פרעתי ומידי נפל: **עודה סהם בעלה.** שלא גרשה: **יחזיר לאשה.** דלא עביד איניש ליתן כתובה קודם גירושין: **לרבי אהפסא.** מעוה לרורות או כספים מסר לה ליחוד כתובתה כשנשאה או לאחר מכאן שלא יטריחוה יורשים אס תתאלמן: **לעולם איפוך קמייתא.** ודקשיא לך דרצנן ארצנן לא תיקשי דטעמייהו דרצנן צכמוצה לאו משום דחיישינן לפירעון דמאן דפרע ואהדר ליה שטר לא לאלתר קרע ליה אלא משום דחיישינן לשמי כתובות שמה חזר וכתב לה כתובה אחרת שניה לאחר שנפלה זאת מידה. ואין הבעל מודה דקמני לאו צלומר פרעתי אלא צלומר אל תחזור לה שיש צידה אחרת ומזינא על יורשי שטר אחר שטר: **מהלוקס.** האי יחלוקו דקאמר ר"ש ג' [ב"ב] דמשמע חולקין צשוה. כך שמעתי משום ר' יתכן צ"ר מנחם ונראה צעניי: **ושניהם אדוקים צסורף.** כלומר או שניהם אדוקין צתורף. ומורף גילוי של שטר מקום הלוה והמלוה והמעוה והזמן תופס שאר כל לשון השטר: **זה נוטל כו'.** דמאי דתפיס דידה הוא דקמני לעילי זה נוטל עד מקום שידו מגעת כו'. ולקמן מפרש למאי מיבעי ליה: **ואפי' אחד אדוק כו'.** צתמיה: **והא תניא עד מקום שידו מגעת.** שלו: **דקאי סורף צי מלעי.** ומר אמר מדא ומר אמר מדא ולא פליגי: **לדמי מעלין צדמיס כמה תורף יפה מן הטופס: שטר דאית ציה זמן כמה שוה.** דתורף עדיף מטופס דאית ציה מקום הזמן דאילו שם המלוה והמלוה והמעוה כמוצין אף צטופס צלריך לחזור מעניינו של שטר צשיטה אחרונה והוא עיקר כדתנן (ב"ב דף קס"ה): כמוצ צו מלמעלה מנה ומלמעלה מאחזים מלמעלה מאחזים ומלמעלה מנה הכל הולך אחר התחתון אכל זמן לא מיהדר. ואי משום חתימת עדים דהוא תחת הטופס הא אית ליה לרש"י ג' מודה צשטר שכתבו אין כריך לקיימו והאי מודה שכתבו הוא: דחויא

דמינו יחלוקו המודה בשטר שכתבו א"צ לקיימו ואין הלכה כמותו אדם שמצא שטר שכתוב בו קיום ב"ד לא יוציאו עולמית חיישינן שמה פרוע הוא דברי ר' ר' דמוקד לבני דחד לא יזיזי וחכ"א הרי [הוא] בזקתו וכ"ש המוצא שטר שאין בו קיום שלא יבצאו עולמית דחיישינן שמה כתב ללות ולא לוה: אמר ר"א מחלוקת בשנתן אדוקין בתופס ובתורף וכו' ור' יוחנן אמר לעולם חולקין והאי דקאי תורף בנייהו ואציג דמוקד לבני דחד לא חיישינן אלא חולקים. פי' תורף כדתנן בפרק כל גט שכתב שלא לשם אשה כו' הכותב תופסי גיטין צריך שיניח מקום שם האיש והאשה ומקום הזמן שטר מלוה צריך שיניח מקום המלוה ומקום הלוח ומקום המעות ומקום הזמן זהו תורף והשאר תופס וזה שאמרו חולקין בשטר לא שיחתכמו כו' זה הפסד הוא אלא דמי חולקין ושלקינן וטרינן בה טובא ואסיקנא הכי מהא דתנן היו רוכבין על גבי בהמה או א' רוכב וא' מנהיג וכו' עד ויחלוקו הכי נמי דפלגי הא אין למדין משיטה אחרונה ולכן לה ממש בשלמא בהמה שטורה תזיא לבישוא אלא בהמה טמא אפסודה אלא לדמי וכן הלכה. ואם היו שנים אדוקין בשטר זה בתורף זה בתופס ו' בשלמא שם המלוה הלוהו והמעות יתכן לעמוד הן בכשי ואחר כך אם אבד השטר אין חוששין לו אלא הזמן שרוצה להיות בידו לטורף ממשעבדי שענין כמה שיה שטר שיש בו זמן ויש לו לגבות במשעבדי דבאין ללוה נכסים בני חורין ויש בו זמן טורף ממשעבדי ואם אין בו זמן אבד ממונו ומה שעולה בה השומא שקיל מי שהתורף בידו וכן הדין. ור' יוחנן לא חלק אלא בזמן שהתורף במצע אבד בזמן שיה תופס בתורף וזה בתופס לא חלק שדמי כל השטר למי שבירו התורף והדין כאשר פירשנו ולדברי הכל כל דבר שאם יחלק יפסד שמיך אותו ברמים וחולקין ברמים כדתנן בפי'

א) צ"ל לוח, ב) עני' כותב
מגינה ו: ד"ה שאין להס, ג)
צ"ק מט: צ"ב עו: ד)
עני' גיטין כו', ה) ע"פ א,

הגהות הב"ח

א) נמי והיכי דמי כגון דכתב ציה הנפק: (ב) שם יחזיר לאשה דברי ר' יוסי שר"י חומר:

גליון הש"ס

תוס' ר"ח בזמן וכו' דמנה ובאתים משתעבדי. ע"ל לקמן פ' ע"א מד"ה הטעון:

רבינו הגנאל (המשך)

השוחפין אין חולקין את התוצר עד שיהא בה כדי לזה וכדי לזה וכו' ואסיק החם בגמ' ת"ש זה הכלל כל שאילו יחלק ושמו עוליו חולקין אותו ואם לאו מעלין אותו ברמים. ו' יוסי אמר הרי הוא בחזקתו. ומקשי' וכו' ר' יוסי לא חייש לפירעון והתייא מצא כתובת אשה בשוק בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה אין הבעל מודה לא יחזיר לא לזה ולא לזה. ו' יוסי [אומר] עודה תחת בעלה יחזיר לאשה נתארמלה או נתגרשה לא יחזיר לא לזה ולא לזה. ופריך רבינא דהוא ברא אפוך ואימא דחיישי לפירעון אלא משום דחיישי לשתי כתובות. ור' יוסי לשתי כתובות לא חייש.

דחויא

דמינו יחלוקו המודה בשטר שכתבו א"צ לקיימו ואין הלכה כמותו אדם שמצא שטר שכתוב בו קיום ב"ד לא יוציאו עולמית חיישינן שמה פרוע הוא דברי ר' ר' דמוקד לבני דחד לא יזיזי וחכ"א הרי [הוא] בזקתו וכ"ש המוצא שטר שאין בו קיום שלא יבצאו עולמית דחיישינן שמה כתב ללות ולא לוה: אמר ר"א מחלוקת בשנתן אדוקין בתופס ובתורף וכו' ור' יוחנן אמר לעולם חולקין והאי דקאי תורף בנייהו ואציג דמוקד לבני דחד לא חיישינן אלא חולקים. פי' תורף כדתנן בפרק כל גט שכתב שלא לשם אשה כו' הכותב תופסי גיטין צריך שיניח מקום שם האיש והאשה ומקום הזמן שטר מלוה צריך שיניח מקום המלוה ומקום הלוח ומקום המעות ומקום הזמן זהו תורף והשאר תופס וזה שאמרו חולקין בשטר לא שיחתכמו כו' זה הפסד הוא אלא דמי חולקין ושלקינן וטרינן בה טובא ואסיקנא הכי מהא דתנן היו רוכבין על גבי בהמה או א' רוכב וא' מנהיג וכו' עד ויחלוקו הכי נמי דפלגי הא אין למדין משיטה אחרונה ולכן לה ממש בשלמא בהמה שטורה תזיא לבישוא אלא בהמה טמא אפסודה אלא לדמי וכן הלכה. ואם היו שנים אדוקין בשטר זה בתורף זה בתופס ו' בשלמא שם המלוה הלוהו והמעות יתכן לעמוד הן בכשי ואחר כך אם אבד השטר אין חוששין לו אלא הזמן שרוצה להיות בידו לטורף ממשעבדי שענין כמה שיה שטר שיש בו זמן ויש לו לגבות במשעבדי דבאין ללוה נכסים בני חורין ויש בו זמן טורף ממשעבדי ואם אין בו זמן אבד ממונו ומה שעולה בה השומא שקיל מי שהתורף בידו וכן הדין. ור' יוחנן לא חלק אלא בזמן שהתורף במצע אבד בזמן שיה תופס בתורף וזה בתופס לא חלק שדמי כל השטר למי שבירו התורף והדין כאשר פירשנו ולדברי הכל כל דבר שאם יחלק יפסד שמיך אותו ברמים וחולקין ברמים כדתנן בפי'

דחויא

דמינו יחלוקו המודה בשטר שכתבו א"צ לקיימו ואין הלכה כמותו אדם שמצא שטר שכתוב בו קיום ב"ד לא יוציאו עולמית חיישינן שמה פרוע הוא דברי ר' ר' דמוקד לבני דחד לא יזיזי וחכ"א הרי [הוא] בזקתו וכ"ש המוצא שטר שאין בו קיום שלא יבצאו עולמית דחיישינן שמה כתב ללות ולא לוה: אמר ר"א מחלוקת בשנתן אדוקין בתופס ובתורף וכו' ור' יוחנן אמר לעולם חולקין והאי דקאי תורף בנייהו ואציג דמוקד לבני דחד לא חיישינן אלא חולקים. פי' תורף כדתנן בפרק כל גט שכתב שלא לשם אשה כו' הכותב תופסי גיטין צריך שיניח מקום שם האיש והאשה ומקום הזמן שטר מלוה צריך שיניח מקום המלוה ומקום הלוח ומקום המעות ומקום הזמן זהו תורף והשאר תופס וזה שאמרו חולקין בשטר לא שיחתכמו כו' זה הפסד הוא אלא דמי חולקין ושלקינן וטרינן בה טובא ואסיקנא הכי מהא דתנן היו רוכבין על גבי בהמה או א' רוכב וא' מנהיג וכו' עד ויחלוקו הכי נמי דפלגי הא אין למדין משיטה אחרונה ולכן לה ממש בשלמא בהמה שטורה תזיא לבישוא אלא בהמה טמא אפסודה אלא לדמי וכן הלכה. ואם היו שנים אדוקין בשטר זה בתורף זה בתופס ו' בשלמא שם המלוה הלוהו והמעות יתכן לעמוד הן בכשי ואחר כך אם אבד השטר אין חוששין לו אלא הזמן שרוצה להיות בידו לטורף ממשעבדי שענין כמה שיה שטר שיש בו זמן ויש לו לגבות במשעבדי דבאין ללוה נכסים בני חורין ויש בו זמן טורף ממשעבדי ואם אין בו זמן אבד ממונו ומה שעולה בה השומא שקיל מי שהתורף בידו וכן הדין. ור' יוחנן לא חלק אלא בזמן שהתורף במצע אבד בזמן שיה תופס בתורף וזה בתופס לא חלק שדמי כל השטר למי שבירו התורף והדין כאשר פירשנו ולדברי הכל כל דבר שאם יחלק יפסד שמיך אותו ברמים וחולקין ברמים כדתנן בפי'